

PRÁGAI MESÉK

A bűvész

...mert vannak emberek, akiket nehezen tudunk elfelejteni, holott nem sokat csináltak életük során, akiket nemigen tudunk kiverni emlékezetünkéből, pedig valójában nem a külvilágnak éltek...

...elég egy rövidke pillanat vagy egyetlen szokatlan mozdulat, és máris életre kelnek a legendák, ilyen eset volt a prágai Károly hídon azé a bűvészé vagy kifiaorjájé, az a csudabogár minden vasárnap kísétált a hidra és pontban hat órakor nekikezdett mutatványának...

...elővett egy pakli kártyát a zsebéből, és a bámészkodók közül kiválasztott valakit, hiszen ismerjük jól mindannyian, a szokásos trükk, olyasféle, amit akárki könnyedén elsajátíthat, csakhogy, igen, abban a kártyapakliban csupa-csupa hófehér lap volt, így aztán valójában senki sem értette az egészet, de vállalkozók azéért akadtak mindig, talán valami szellemes csattanóra számítottak...

...ám az a bűvész, vagy kifiaorja, az a csudabogár mindezt nagyon komoly arccal csinálta végig, és amikor visszakereste a lapot, csak hosszas koncentrációt követően húzta ki és mutatta fel, úgy-e ez volt az, kérdezte diadalmasan és egyben szorongva kissé, és a bamba és kis sé értetlen segéderő bólintására vagy inkább biccentésére büszkén elmosolyodott, és várta a további jelentkezőket...

...és egyszer az történt, hogy egy szomorú fiatalember ment oda hozzá és húzott egyet a lapok közül, azt mondják, meg sem lepődött és hosszasan keresgélte a megfelelő fehér lapot, de amikor az a bűvész vagy kifiaorja, az a csudabogár kiválasztotta a jól megkevert pakliból és felmutatta, nos, akkor az az ifjú szomorúan nemet intett és lehajtott fejjel, a mindenmindegy már jellegzetes poroszkálásával továbbstát, és akkor az a bűvész vagy kifiaorja, az a csudabogár először értetlenül meredt maga elé, nézte a lapokat sorra, lehetetlen, csóválta mindegyre fejét, aztán elővette revolverét és a bámészkodók szeme láttára föbelötte magát...

A húsleves

Kanalazgatom ezt a húslevesnek csúfolt lötyöt az ócska pléhkanállal, ha nem lennék másnapos, már az első falat után otthagytam volna, de most még ez is jólesik, egy darabka kenyér, egy kanál leves, de jó is lesz majd utána,

ha helyrejön a gyomrom, aztán egy korsó sör, igen, egy pipával, de ezt már nem ebben a lebuiban, ahol a szakács azt hiszi, disznókat etet, hogyan is főzhet egy ilyen, nekem kérem otthon saját szakácskönyvem van, azt mondják, remekül főztem, amíg volt kinek, Istenkém, hát már senki sem tudja, milyen egy igazi húsleves?!

Szegény Szindbád boldog ember, és Krúdy is örülhet a másvilágon, nekik már a Jóisten főz - vagy az Ördög, de ennél az is csak jobb lehet -, szóval mindenekelőtt a fazék, az éppoly szent edény, mint a teáskanna, abban a fazékban soha mást, csakis húsleves...

Az egész a piacon kezdődik, amikor megveszem a marhalábszárát, csak kevés helyen akad ám szép darab, és a henteslegény becsomagolja azzal a véres kezével, a hentes az éppolyan ember, mint a pap, a bűn pogány papja, a hús dicsőségének hirdetője, de hát ki nem szeret vétkezni, és amikor becsomagolja, hát várok egy kicsit, mert az igazi hentes ilyenkor rám néz, és megkérdezi: „Leveshez kell, ugyebár? Gyönyörű velőscsontunk is van, mennyit parancsol?”

Hát kérem, ezt nevezem én csodálatos előjátéknak! Ha ebből bármi elmarad, lőttek az egésznek, mert a velőscsont után nem lehet csak úgy fejlesztve szaladgálni, ha nem adják rögtön a húshoz, legjobban az egész akciót elnapolni...

Én szerencsés ember voltam mindig, én Vogel úrnál vásároltam egész életemben, persze ma már nem találunk meg őt sem, ahogyan annyi minden eltűnik e világból, szóval bevásárlás után hazamegyünk és mindent előkészítünk, pontosan olyan ez, mint a kisasszonyok meghódítása, kiválasztani és elrendezni mindent, aztán jöhet a fűszerezés!

De nem ám csak a só meg a bors meg a paprika, így csak az amatőrök dolgoznak, akik a levesben - és higgyék el nekem, az ilyenek a szerelemben is - csupán testi szükségleteik kielégítésének eszközét látják, akik csak úgy dirrduurr, néhány pillanat alatt... Egy darabka chili, egy kis igazi sáfrány, egy szár bazsalikom, no és az elmaradhatatlan gyömbérdarabka és reszelt szerecsendió... És persze itt van az én fűszerkeverékem, nem, azt még most sem áruolom el, kilencfajta növényből kevertem össze hosszú évek próbálkozásait követően, ezt a titkot magammal viszem a sírba, és akkor majd én készíthetek levest a Jóistennek, akkor végre én is újra megvendégelhetek majd valakit...

Az a fűszerkeverék a lelke az én kis főztömnek, a legjobb, ha frissen szedett, mi kérem egymást ettük az asztalon, a leveskisasszony meg én, és a feleségem csak nézett minket irigykedve és zavartan kanalazgatott, nem, ezt már senki nem fogja utánam csinálni...

Aztán megpirítjuk a kenyeret, vékonyan bedörzsöljük fokhagymával, megfogjuk a velőscsontot, jaj, az a remegés, igen, igen, ez már az élvezet csúcspontja, azt hiszem, így utólag legalábbis, hogy még szebb, mint azokkal a kis-asszonyokkal...

Így ni, már jobban is vagyok, kifizetem a számlát, kár, hogy nem főzhetek már senkinek, magunknak főzni, tudjuk jól, a legnagyobb bűnök egyike, talán nagyobb vétek, mint ezt a húslevesnek csúfolt moslékot embereknek adni, sebjaj, egészen rendbehozott, egyéb ingyencségek is vannak ám abban az én képzeletbeli szakácskönyvemben, de mindez már nem fontos, itt az ideje, hogy megrendeljem az első sört...

A FEKETE DOBOZ

Különös látványt nyújtott fekete köpönyegben állodgalva a Szent Miklós-templom oldalánál, ócska esernyője, mely egyben sétatob is volt, mindig a kezében pihent, és nyájas mosollyal dörmögte maga elé:

- Ide tessék, ide jöjjön, pillantson a dobozba, a Halált láthatja odabent... - és ilyenkor gúnyos, csaknem sátáni vigyorra rendeződtek ráncai. Mellette két kisfiú nyomogatta szorgalmasan egy számítógépes játék gombjait, egy standnál pedig az aznapi klasszikus gagyikoncertekre árulták a féláron is drága belépőket.

Napok óta járok errefelé, és csodálkozva állapítom meg, hogy az a feketeruhás alak senkit sem érdekel, igaz, ő sem törődik a többiekkel, nagynéha gúnyosan végignézt rajtuk, aztán tovább mormolja azt a bizonyos mondatot.

„Megpillanthatja a Halált...” - ez járt eszembe még éjszaka is. Tudtam, hogy csakis valami ócska trükk lehet, mégsem szabadulhattam a gondolatától. Egyszerre csábított a kíváncsiság és riasztott annak az embernek a tekintete - aztán egy reggel úgy döntöttem, megszólítom. És hogy belenézek-e abba a dobozba, azt majd eldöntöm ott és akkor.

Átvergődtem a bábéskodó turista-tömegben, és megálltam a feketeruhásnál. Az meg rám nézett azzal a förtelmes vigyorával, „ide tessék, ide jöjjön, pillantson a dobozba, a Halált láthatja odabent...” - és látva, hogy figyelem, felcsillant a szeme.

- Jöjjön csak közelebb, fiatalember, nem harapom le a fejét, tessék, a doboz belseje Önre vár!

- Mondja csak, mibe kerül ez a bolondság? - kérdeztem tétovázva.

- Ugyan, jóember, hát hová gondol? A Halált akarja látni, és még fizetne is érte? Jöjjön, nézzen, nem kerül egyetlen fillérjébe sem!

- Ne haragudjon, de olyan különös ez az egész... Van benne valami, hogy is mondjam, persze tudom, hogy szemfényvesztés ez is...

- Csodálkozik? - vigyorgott vissza kajánul - a Halál már csak ilyen. Nem is értjük, tudomásul sem akarjuk venni, pedig mindig itt ólálkodik körülöttünk... De egyszer mégiscsak engednünk kell a csábításnak... Különben igaz van: szemfényvesztés. Mondom: szem-fény-vesztés...

- Egyáltalán belenézett már valaki ebbe a micsodába? - kérdeztem óvatosan.

- Ugyan! - nevetett az idegen - Hiszen láthatta: az emberek észre sem vesznek, legfeljebb néhány kisgyerek, megijednek és bömbölni kezdenek, aztán kapnak a sarkon egy csokifagyit és elfelejtik az egészséget hosszú évekre, évtizedekre...

- Ezt úgy érti, hogy... hogy Önt az emberek nem látják... Hogy Ön... - és végigfutott a hideg a hátamon.

- Hát igen... valahogy így van. De maga igazán megérdemli, kukkantson bele ebbe az én kis dobozkámba, jöjjön vissza, fiatalember, hová rohan, nem látja, az autóbusz, mit csinál?

- Látja, most már késő, legalább belenézhetett volna a dobozba, mielőtt...

Martin Bauer (fotó. Kocsis Péter)